

„I-istě, istě, paní.“

Z igelitové tašky vyklouznou světlemodré šaty s cenovkou, šaty s výstřihem do V, šaty jednoduché a krásné, šaty velmi kosti 38.

Velikost Justýnina těla.

Harold na stůl obřadně postaví lahev červeného vína, hromadu čokoládových croissantů, kuřecí řízky, balík deseti minerálních vod, svazek banánů, hrozen tmavomodrého pokušení. A váleček trvanlivého salámu, který v ruce potěšká.

„Něco jste si, mladá paní, zapomněla na pultě.“
Justýna zírá na šišku vysočiny, kterou Harold pomalu obejmě a přejeje všemi prsty tam a zpět. Justýna zírá na banány a hroznové víno. Otevře dveře, podá Bobulce dvě prázdné, tmavomodré krabičky od nivey.

„Hraj si, Bobulko, na písku, běž, utíkej.“

Harold do Justýny vnikne zezadu, ta jedním okem sleduje Bobulku, aby neutekla nebo si do pusy nestrčila písek, druhým okem fixuje modrofialové víno, přepočítává kuličky, rozpočítává je na devět dílů. Než se Harold zlomí a zaheká, má jasno: na každého vychází sedm kuliček. Zítra bude moci koupit bačkůrky. Které jednou zdědí Bobulka.

Obstarožní kazetový magnetofon, který sem Freude před pánácti lety odložil a zapomněl na něj a na němž si Muklová přehrávala anglická slovíčka, spustí mou nejoblíbenější. *Ode an die Freude*. Rytmus mých trhavých údů odpovídá Beethovenově trhavé radosti. Černý pytel poměřím délkou těla mrtvé. Je příliš krátký, musel bych jí zkroutit nohy. Zpřelámat hnáty. Jak říká Muklovka. Normálně bych to udělal, člověk za ta léta otupí, oblíbené tóny ho inspirují k tvůrčím polohám, jsem umělec mrtvých těl, skládám koláže a zdobím, ale tentokrát tělo poškozene nebudě, tentokrát žádný kubismus v praxi. Krejčovským metrem raději vezmu míru lidské kůže. Lesklé, černé pytle přeměřuju přímo u kovové skříňky. Samá voda — přihořívá. Když

si konečně vyhlídnu ten pravý, mrtvou odstrojím. Nahé mrtvé tělo do pytle nasoukám. Začnu u odbarvené hlavy, povislých prsou, černé jámy a napuchlých kotníků, ty mě zvlášť potěší. Spřízněná duše. Ženská je zachovalá, pěstěná. Stejně jí to nebylo nic platné. *Gita Lauschmannová*, brzy seskládám písmena toho podivného jména. Ta asi nebyla místní. Doktorka *Gita Lauschmannová*. Tady jsou si, drahá *Gito*, všichni rovni. Tady už nikoho nic nepálí.

Zítřka ji zasypou hlínou. Posmrtné vzdušné lůžko. Zatěžká-
né k udušení.

Justýna si na vařiči ohřeje vodu. Opatrně stoupne do bleděze-
lené, umělohmotné, orýpané vaničky. Spodní polovinu těla má
obnaženou, přičapne a mýdlem ze sebe odplachuje Haroldovu
lepkařinu. Chtěla by s tím přestat. Jenže argument trsů baná-
nů a hroznového vína je příliš pádný. Ještě pádnější je fakt, že
Harold zastupuje moc, na které je se svými dětmi po manže-
lově smrti závislá.

Osuší si stehna a štěrbinu, oblékne se, obsah vaničky vylije
do rohu dvorku. Kdysi tu býval kompost, jak připomíná čtve-
rec shnilých fošen. Při pohledu na Bobulku, která s rozšířený-
ma očima matlá kolem pusu banánovou hmotu, je intermezzo
zapomenuto.

„Pán,“ vyplivne banánovou kaši Bobulka.

„Ježíšek,“ obejme ji Justýna.

Hotovo. Ženině tělo je obaleno černým pytle; slušivé malé
večerní. Matce jsem před lety ušil z té igelitové pytloviny plá-
těnku s obrovitými nohavicemi, černou potápěčskou kombi-
nézu pro podzemní ponor. Všem privilegovaným mrtvým, kte-
ří neproletí komínem, bych rád dopřál tu originální eleganci
s kapucí. Jenomže je to moc práce pro moje neohrabané prsty;
museli by být moc a moc hodní, aby si róbu zasloužili. A to ne-
jsou. Nemusí být naděje, stačí něco menšího.

Šlápnu magnetofonu na plyn, smyčce zběsile pilují struny,

orchestr duní, sbor rozevívá rty, zpívá o život, vhání mi slzy do
očí. Říčím i já. Do černého pytle své přítelkyni, té vlídné nahot-
tině, hučím do rytmu vysvětlující omluvu.

Musíš věřit svému panu,

že ty přijdeš dó nebe.

Zadivej se někdy k ranu,

kdo šaty nosí zá tebe.

Moje láska, moje míla,

která ke mně náleží,

její krása, její síla,

jen na ní mi záleží.

A repete.

Musíš věřit svému panu, že ty přijdeš dó nebe...

Jsem zamilovaný. Jsem šťastný. Já jsem tak šťastný. Ochut-
návám sám sebe v novém složení.

Na dvouplotýnkovém vaříči ve smaltovaném hrnečku bublá
vroucí voda. Justýna ji osolí a vhodí pečlivě odpočítané špaget-
ty. Téměř je rozvaří, v hlubokém talíři vidličkou rozmachtá se
sladkým kečupem. Krmí Bobulku. Každé sousto spadlé mimo
dětskou špulku polkne sama. Bobulku přebalí a uspí v posteli;
vypráví jí o zvířatech, jejichž obrysy ožívají na plesnivě omítce.
V plastové vaničce pere pleny a dětské oblečení. Levným mý-
dlem. Po kterém jí popraská už tak zrudlá kůže na rukou. Vy-
máchá hadříky v ledové vodě; popraskané rudé rukavice z pra-
vé kůže žhnou, pálí. Zasedlé pleny pověsí na natažený motouz
mezi křivou hruškou a skobou ve zdi. Vodu vylije do fošnového
čtverce v rohu dvorku. V téže plastové vaničce umyje nádobí,
vodu si ohřívá na vaříči v špagetovém hrnečku. Vytře podlahu,
lino je potrhané. V trhlinách se pročeřňují obrazce, ve kterých
se zachytávají drobky, písek, prach. Pokusí se přerovnat oble-
čení pro deset lidí, nacpané do jedné skříně. Je to marná sna-
ha, ponožky samy vyskakují, komínky svetříků se opile kácí.

Vztekle přecpanou skříň přirazí. Z proutěného košíku, kde
se navrchu převalují roztrhané kalhoty, vyloví dva páry pono-